

Sebi, tebi, njej

Jurij
Kovič

Sreče, ne išči več opravičila
za nje laži,
nikdár te ni, nikdár ne bo ljubila,
kot si jo ti.

In ne verjemi ji, če bo prišla,
ko sam boš, tih, zgubljen
za hipec, dva
tolažit te, češ, vse, kar je, je sen.

Njej vse je smeh, živi le za užitek,
ne misli nič,
bolj si globok, bolj v nje očeh si plitek,
prost kot ptič.

In če se ti nasmehne: »Ali smem
poslušati te le,
saj nič ne vem?«
se spomni, igra se s tabo, in reci: »Ne!«

Ko tekel si za njo, ti je zbežala,
ko si obstal,
v samoti, slišal si, je zajokala,
zdaj ti je žal.

Zato ne glej več lepih nje oči,
ne pij več nje besed,
ničesar ni,
kar v njej pustilo bi po tebi sled.

»Lepoto v njej nekoč sem videl sámó,«
zaman ihtiš,
že veš, kdo tožil bo nad tvojo jamo? –
Vetra piš!

Ne misli pač, da se skesa tedaj,
ko ti boš nem in tih
na poti v raj,
noben iz nje ne pride prsi vzdih.

Pozábiti ne moreš nje miline,
prav res, kako
lahko pozabil bi te obrvi fine,
glas, vonj, telo?
Saj ko ne veš, kako bi spal v nočeh,
ko sanjaš nje dlani,
nje srečni smeh,
da objemaš njo, ko zrak, domišljaš si.

In upaš, da, če boš verjel brezmejno,
nekoč morda
odreši muk z močjo te čarodejno
lepa in zla.
Da skrije te v naročje, ki diši
po cvetju mandarin,
da poletí
s teboj kot angel do nebá višin.

Ne veš več, kdaj te radost zapustila
je kot metulj,
ki v noč razširil žametna je krila,
rôse dragulj.
Je stóril v njenih rôkah zlati list,
ki padel je na tla,
da ti, prej čist,
spoznal si noč in ognjev žar peklà?

Zdaj rad še enkrat vse začel bi znova,
a časa ni,
drhtiš, ko v gozdu se ti oglašá sova,
sam si v temi.

Sledil si vili, ki bil nje lesket
lesket je tvojih sanj,

zdaj ognjemet
nje čarov, ker si mrtev, je končan.

Ozri še enkrat se v nebo brezbrežno,
tam zvezd je sij,
ki božal bi te vse življenje nežno,
v njem se umij.
Naj žalost v tebi razpusti se v prah,
ne kliči je zaman,
naj mine strah,
naj odpočije duša si od ran.

Naj njih, ki tvoje najdejo stopinje
v blodnjaku sanj,
ne preslepi sočutni smeh boginje:
»Žal mi je zanj.«
Naj nikdar ji ne gledajo v oči,
ki v njih, ti veš, ni zvezd,
ljubezni ni,
kot lilij ni v gorah, ne lastovk gnezd.

Oprosti njej, ki ti je oprostila
nemoč in beg,
ki mislil si, da je prosojna vila,
čista kot sneg.
Saj tudi ona kliče tvoje ime
in križa ti poti,
ker nje srce
jo vleče tja, kjer ve, da hodiš ti.

A učili so jo, da se naj pretvarja
in hladna bo
do njih, ki zdi se lepa jim kot zarja,
zvezdno nebo.
In če ti kdaj nakloni le smehljaj,
to več je, kot si ti
ji nudil kdaj
s steklenimi, prosečimi očmi.

Si kdaj poslušal nemo govorico
nje tihih rok,
ko svojo njej očital si krivico,
si slišal jok?

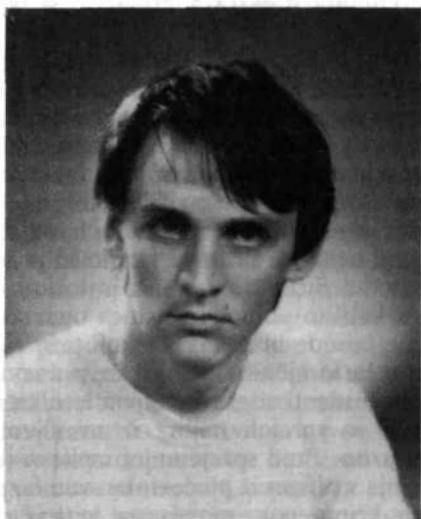
Si videl kdaj tolmane *njenih* sanj,
in pravi nje obraz,
zaverovan
le vase, v *svojo* zmago in poraz?

Pozabi vse, kar si verjel še včeraj,
odpri oči,
saj nikdar ni odšla, s teboj bo zmeraj,
če hočeš ti.

Ne misli pa, da kdaj si prilastiš
vseh njenih čarov dar,
če to želiš,
saj tudi ti za njo si več kot stvar.

Srcé, ne išči več opravičila
za nje laži,
morda te je, morda te ni ljubila,
kot si jo ti.

Samo nasmehni se, če bo prišla,
ko sam boš, tih, zgubljen,
za hipec, dva,
tolažit te; saj vse je samo sen.

Rade
Krstić

Misel – Luč

Dolgo mi je hodila po glavi ta misel. Vrtala je in vrtala, glodala po možganih, se ustavljala na tem ali onem živčnem vozlišču, nato bi njena moč popuščala in se razlezla. Razbila bi se ali pa bi jo posrkal kakšen razdraženi živec. Misel se je imenovala Luč, saj mi ni dala miru dolge dneve in noči. In tako neka-ko, nenadoma se je začel najin pogovor, najin skrivnostni »dialog«.

»Čemu služiš?« je bilo njeno prvo vprašanje.

Spomnil sem se, da si za zdaj s filozofsko refleksijo ne bi mogel